

Sygn. akt VI Ka 303/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli (spr.)

Sędziowie SO Marek Klebanowicz

SO Edyta Gajgał

Protokolant Anna Potaczek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Zbigniewa Jaworskiego

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2013 r.

sprawy **D. R.**

oskarżonego z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Lwówku Śląskim

z dnia 12 marca 2013 r. sygn. akt VII K 97/13

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego D. R. uznając apelacje oskarżonego i jego obrońcy za oczywiście bezzasadne,

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. G. kwotę 516, 60 zł w tym 96, 60 zł podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

D. R. oskarżony został o to że:

w okresie od 4 do 6 grudnia 2011 r. w U. powiatu (...) po uprzednim wybiciu szyby w oknie budynku mieszkalnego w (...) dostał się do jego wnętrza skąd zabrał w celu przywłaszczenia telewizor (...), zestaw kina domowego, tuner cyfrowy telewizji (...) i biżuterię o łącznej wartości nie mniejszej niż 8000 zł. czym działał na szkodę W. F. przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sadu Rejonowego w Lubaniu sygn. akt II K 190/01 za przestępstwa z art.279 § 1 k.k. na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności którą odbył w okresie od 20.02.2006 r. do 20.06.2007 r.

tj. o czyn z art.279 § 1 k.k. w zw. z art.64 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 12 marca 2013 r. Sąd Rejonowy w Lubaniu VII Zamiejscowy Wydział Karny z/s w Lwówku Śl. w sprawie VII K 97/13:

I. uznał oskarżonego D. R. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku z tym iż przyjął iż dopuścił się go w nieustalonym czasie pomiędzy 4 a 6 grudnia 2011 r. oraz dopuścił się go będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubaniu z dnia 13.09.2001 r. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art.64 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art.624 § 1 k.p.k. i art.17 ust.1 i 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa;

III. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. G. kwotę 504 zł. oraz dalsze 115,92 zł. podatku VAT tytułem nieopłaconej obrony z urzędu D. R..

Apelacje od powyższego wyroku złożyli obrońca oskarżonego D. R. oraz osobiście sam oskarżony.

Obrońca w swojej apelacji zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść a polegający na przyjęciu iż oskarżony po uprzednim wybiciu szyby w jednym z okien budynku mieszkalnego położonego w U.nr (...) w tylnej jego części dostał się do środka w sytuacji gdy prawidłowa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku że D. R. dostał się do środka budynku przez otwarte drzwi tarasowe;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść a polegający na przyjęciu iż oskarżony D. R. z w/w budynku dokonał zaboru w celu przywłaszczenia telewizora (...), zestawu kina domowego, tunera cyfrowego telewizji (...) i biżuterii o łącznej wartości nie mniejszej niż 8000 zł. w sytuacji gdy prawidłowa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku że D. R. zabrał w celu przywłaszczenia jedynie kilka butelek alkoholu;

3. z ostrożności procesowej także rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary.

Skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uznanie oskarżonego D. R. za winnego popełnienia czynu z art.278 § 1 k.k. i przy przyjęciu że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi z art.278 § 3 k.k. wymierzenie mu kary 1 miesiąca pozbawienia wolności, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Lubaniu do ponownego rozpoznania. Wniosła również o zwolnienie oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych oraz o zasądzenie na jej rzecz nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym według norm przepisanych.

W osobiście sporządzonej apelacji oskarżony nie powołał podstaw odwoławczych z art.438 k.p.k., z jej treści wynika że zakwestionował ustalenia faktyczne prowadzące do przyjęcia sprawstwa i winy odnośnie przypisanego mu czynu. Wniósł o zmianę wyroku poprzez przypisanie mu kradzieży trzech butelek alkoholu o wartości 150 zł.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacje są bezzasadne w stopniu oczywistym.

W obydwu apelacjach skarżący wskazują na nieprawidłową – ich zdaniem – ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie prowadzącą do błędnych ustaleń faktycznych i w konsekwencji do przypisania oskarżonemu kradzieży z włamaniem której przedmiotem było mienie wymienione w zarzucie aktu oskarżenia. Przypomnieć w tej sytuacji należy że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego mieszcząc się w ramach swobodnej oceny dowodów wtedy gdy: 1. jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy; 2. stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego; 3. jest wyczerpująco i logicznie z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego argumentowane w uzasadnieniu (zob. wyrok SN z 9.11.1990 r., WRN 149/90, OSNKW 7-9/1991, poz.41).

Wbrew twierdzeniom skarżących zawartym w apelacjach zdaniem Sądu Okręgowego warunki powyższe spełnił Sąd I instancji rozpoznając niniejszą sprawę, o czym świadczy treść pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Oceniając dowody zgromadzone w sprawie Sąd I instancji słusznie w pierwszej kolejności wskazał na dowód z opinii biegłego z zakresu badań daktyloskopijnych. Analizując precyzyjnie dane wynikające z tej opinii trafnie Sąd ten podkreślił, że ślady linii papilarnych oskarżonego D. R. znajdowały się m.in. na wysokości klamki okna przez które sprawca włamania wybijając szybę wszedł do wnętrza budynku oraz na doniczce kwiatu stojącej na zewnętrznym parapecie tego okna, co świadczy że oskarżony dotykał tych przedmiotów, a jeśli tak to całkowicie uprawnione jest twierdzenie że przez to okno dostał się do środka. Także pozostałe argumenty powołane przez Sąd I instancji dotyczące m.in. odcisków linii papilarnych oskarżonego na metalowej kasetce w której znajdowała się biżuteria przekonują o sprawstwie oskarżonego odnośnie przypisanego mu czynu (str.4 – 5 uzasadnienia, k.193 odwrót – 194 akt). Tą celną argumentację nie ma potrzeby w tym miejscu dodatkowo powtarzać. Skarżący obrońca nie kwestionuje że odciski palców oskarżonego znajdowały się w wyżej wymienionych miejscach, przekonuje natomiast że oskarżony mógł wejść przez otwarte drzwi tarasowe i będąc pod wpływem alkoholu „...niezdający sobie sprawy z możliwych konsekwencji z powodu zwykłej ciekawości i chęci sprawdzenia w jaki sposób sprawcy dokonanego wcześniej włamania dostali się do wnętrza budynku...dotykał także elementów okna przez które do domu weszli włamywacze” oraz „...zaglądał chociażby do znalezionej szkatułki na biżuterię..”. Ta argumentacja razi jednak sprzecznością z zasadami doświadczenia życiowego i logiki, nie sposób bowiem uznać za prawdopodobne i logiczne iż oskarżony przypadkowo dotknął akurat klamki okna przez które inna osoba dokonała włamania, a do tego jeszcze doniczki znajdującej się nie w mieszkaniu lecz na zewnętrznym parapecie tego okna. Sąd I instancji dokonał także dostatecznej i przekonującej oceny zeznań świadków D. B., M. C., B. W., pokrzywdzonej W. F., J. K., M. M., B. R. (str.6 – 7 uzasadnienia, k.194 odwrót – 195 akt). Także w tym zakresie nie przekonuje polemika skarżącego obrońcy jak również samego oskarżonego z dokonaną oceną tych dowodów. Trafnie Sąd I instancji konstatuje, iż zeznania świadka M. C. nie potwierdzają w sposób pewny linii obrony oskarżonego jakoby spożywając z nim alkohol udał się następnie do budynku W. i M. F. po kolejną jego partię i przyniesiony alkohol spożywał dalej z tym świadkiem. Istotny jest argument Sądu I instancji iż oskarżony i M. C. mogli uzgodnić tą wersję zdarzenia w trakcie widzenia w zakładzie karnym. Nie przekonuje przy tym polemika obrońcy oskarżonego iż wskazanie przez świadka M. C. na inną porę roku kiedy to jakoby miało miejsce to zdarzenie, wskazuje na spontaniczność zeznań tego świadka. Nie przekonuje także argument obrońcy o sugerowaniu przez pokrzywdzoną W. F. innych sprawców włamania z powołaniem się na informacje uzyskane od sąsiadów. Pokrzywdzona w sposób hipotetyczny wspomniała o dochodzących odgłosach z jej budynku i stającym koło niego samochodzie, nie potwierdzili jednak tych okoliczności sąsiedzi J. K. i M. M. (k.175 odwrót, k.176). Zważywszy na powyższe jak i mając na uwadze pozostałą argumentację zawartą w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w tym odnośnie ilości i wartości skradzionego mienia, zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych są niezasadne i to w sposób oczywisty.

Wymierzona oskarżonemu kara nie 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności nie razi surowością już chociażby gdy się zważy na wartość skradzionego mienia i uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego, jego działanie w warunkach art.64 § 1 k.k.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy wobec oskarżonego D. R. uznając apelacje oskarżonego i jego obrońcy za oczywiście bezzasadne.

Na podstawie art. 29 ust.1 ustawy prawo o adwokaturze Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. G. kwotę 516,60 zł. w tym 96,60 zł. podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. zważywszy na sytuację materialną oskarżonego Sąd Okręgowy zwolnił go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.